

Σύναξη Μοναχών και Μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 7 Φεβρουαρίου το απόγευμα στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας, πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη σύναξη ιερομοναχων, μοναχών και μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας. Στην αρχή ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. Αθηναγόρας Μπίρδας καλωσόρισε τους Μοναχούς και τις Μοναχές και κάλεσε τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα, να απευθύνει πατρικούς λόγους και ευχές.

Στην συνέχεια ο κεντρικός ομιλητής της Συνάξεως, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος, ομίλησε για την διδασκαλία του Μεγάλου Βασιλείου.

Επίκαιρους ύμνους έψαλλαν οι αδελφότητες της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας, Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων Βεργίνης και Ιεράς Μονής Αγίας

Κυριακής Λουτρού.

Μετά το πέρας των ομιλιών ακολούθησε στο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής η κοπή της Βασιλόπιτας.

VasilopitaMonaxwnVeria2019-13
by Kosmas Karagiannis

☆ 1 0

Vasilopita Monaxwn Veris 2019-20
21964@N06732083100277/in/album-72157676325299947/

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος:

Στήν ἀρχή τοῦ νέου χρόνου, στόν ὁποῖο μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεός νά εἰσέλ-θουμε παρατείνοντας τό ἔλεός του καί δίδοντας μας ἔτσι νέες εὐ-και-ρίες μετανοίας καί ἐνώσεώς μας μαζί του, συγκεντρωθήκαμε καί πάλι ἐπί τό αὐτό, οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπό-λεως, ὑπό τή στοργική σκέπη τῆς ἐφόρου τῆς μονῆς μας καί ὄλων τῶν μοναζόντων, τῆς Κυρίας Θεο-τό-κου, γιά νά ἀνταλλάξουμε εὐχές γιά τόν νέο χρόνο ὡς μέλη τῆς ἴδιας πνευματικῆς οἰκογενείας, ἀλλά καί γιά νά ἐνισχυθοῦμε στή συνέχιση τοῦ ἀγῶνος μας τή νέα χρονιά μέ ὅσα θά ἀκούσουμε, ὥστε νά ἀξιοποιήσουμε τήν παράταση τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας, τήν ὁποία μᾶς προσφέρει ὁ Θεός γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Στή σημερινή μας ἐόρτιο σύναξη ἔχουμε τή χαρά νά ἔχουμε ὡς ὁμι-λητή τόν νέο Μητροπολίτη Λαρί-σης καί Τυρνάβου, τόν Σεβασμιώ-τατο κύριο Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται γιά πρώτη φορά τήν Ἱερά Μητρόπολή μας ὡς ἐπί-σκο-πος, καί ὁ ὁποῖος, παρά τίς πολλές ὑποχρεώσεις τῶν ἡμερῶν πού ἔχει καί ἐκεῖνος στήν Ἱερά Μητρόπολή του, ἰδιαιτέρως μάλιστα καθώς εἶναι νέος ποιμενάρχης, ἀνταπο-κρί-θηκε μέ πολλή προθυμία καί ἀγάπη στήν πρόσκλησή μου νά ἔρθει σήμερα καί νά μᾶς ὁμιλήσει κατάλληλα.

Γι' αὐτό καί θέλω ἰδιαιτέρως νά τόν εὐχαριστήσω ἀλλά καί νά τοῦ εὐχηθῶ ἀδελφικά καί ἀπό καρδίας ὁ Θεός νά τοῦ χαρίζει ἔτη πολλά καλλικάρπου καί πολυκάρπου ποι-μαντορίας, πρὸς συνέχιση τοῦ ἔργου τοῦ μακαριστοῦ προκατό-χου του ἀλλά καί πρὸς δόξα καί ἔπαινο τοῦ Θεοῦ καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἄν ἡ φετινὴ σύναξή μας εἶχε πραγματοποιηθεῖ, ὅπως εἶχαμε ἀρχικά προγραμματίσει, θά εἶχαμε τήν εὐλογία νά εὐρίσκεται ἀνάμεσά μας τό σεπτὸ καί ἱερό λείψανο, ἡ χαριτόβρυτη δεξιὰ, τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Βασιλείου, ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, τοῦ οὐρανοφά-ντο-ρος τοῦ Μεγάλου, ἡ ὁποία εἶχε ἔρθει ἐκεῖνες τίς ἡμέρες στήν Ἱερά Μητρόπολή μας, μέ τήν εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχι-ε-πισκόπου Ἀθηνῶν κυρίου Ἱερω-νύ-μου καί τήν ἄδεια τῆς Ἱερᾶς Συ-νόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-δος, ἀπό τό Κειμηλιαρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Καί θά ἦταν ἰδιαίτερη εὐλογία γιά αὐτή τή σύναξη τῶν μοναχῶν καί μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τρο-πό-λεως, λόγω τῆς ξεχωριστῆς σχέ-σεως πού ἔχει ὁ μέγας αὐτός πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τόν μοναχισμό καί τά ὅσα ὀφείλει ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμός στά ἔργα καί τά συγγράμματα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τά ὁποία ἀπό τήν ἐπο-χή του μέχρι σήμερα ἀποτελοῦν διαρκές ἀνάγνωσμα, πηγὴ ἐμπνεύ-σεως

καί γνώμονα ἀκριβοῦς πο-ρείας τοῦ κάθε μοναχοῦ.

Καί αὐτό συμβαίνει, ἐπειδή ὁ ἱε-ρός πατήρ δέν ἔγραψε ἀπλῶς γιά τόν μοναχισμό καί τούς μοναχοῦς, ἀλλά βίωσε ὁ ἴδιος τή μοναχική ζωή κοντά στούς μεγάλους ἀσκη-τές τῆς πατρίδος του, τῆς Καππα-δο-κίας, καί ἡ ψυχή του ἦταν πλημ-μυρισμένη ἀπό τόν θεῖο ἔρω-τα καί τόν ἔνθεο ζῆλο τῆς κατά Θεόν πολιτείας.

Μέ τήν εὐκαιρία, λοιπόν, τῆς πα-ρουσίας τοῦ ἱεροῦ του λειψάνου ἀλλά καί τῆς προχθεσινῆς ἑορτῆς τῆς μνήμης του θέλησα νά σᾶς με-ταφέρω κάποιες ἀπό τίς σκέψεις πού ἐκεῖνος διατυπώνει σχετικά μέ τή μοναχική ζωή ὄχι στά με-γά-λα συγγράμματά του γιά τόν μο-να-χισμό, ἀλλά σέ μία ἀπό τίς ἐπι-στολές του πρός τόν φίλο του ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, τόν ἄλλο μεγάλο ἱεράρχη καί πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τί λέει, λοιπόν, ὁ μέγας αὐτός πα-τήρ τῆς Ἐκκλησίας μας καί κα-θη-γητής τῶν μοναζόντων, ὁ Μέ-γας Βασίλειος γιά τήν μοναχική ζωή, γράφοντας στόν ἅγιο Γρηγό-ριο τόν Θεολόγο καί τί συμβου-λεύει μέσα ἀπό αὐτήν καί μέσα ἀπό τήν προσωπική του ἐμπειρία τούς μοναχοῦς;

Ἀπό τά ἀσκητήρια τῆς Καππαδο-κίας, ὅπου βρίσκεται, ἀπαντᾷ στήν ἐπιστολή τοῦ φίλου του, τονίζο-ντας μέ ἕνα μοναδικό τρόπο τό ἀληθινό καί πραγματικό νόημα τῆς μοναχικῆς ζωῆς. «Κατέλιπον μέν γάρ τάς ἐν ἄστει διατριβάς ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμάς, ἐμαυτόν δέ οὔπω ἀπολιπεῖν ἠδυνήθην». Ἄφησα, λέει, πίσω μου τή ζωή τῆς πόλεως, γιατί τάχα προσφέρει χι-λιά-δες ἀφορμές ἀμαρτίας, ἀλλά δέν μπόρεσα ἀκόμη νά ἀφήσω πί-σω μου τόν ἑαυτό μου. Καί ὁμοι-ά-ζω ἔτσι μέ ἐκείνους πού κλυδωνί-ζονται ἄδικα ἐξαιτίας τῆς ἀπειρίας τους στή θάλασσα καί κινδυνεύ-ουν νά πνιγοῦν, ὁμοιάζω μέ ἐκεί-νους πού δυσανασχετοῦν, ὅταν τό πλοῖο εἶναι μεγάλο, γιατί δῆθεν τούς δημιουργεῖ μεγάλη ἀναστά-τω-ση, καί ἔτσι πηγαίνουν ἀπό αὐτό σέ μία μικρή βαρκούλα ἀλλά αἰσθάνονται παντοῦ δυσφορία ἀπό τήν ταραχή καί κινδυνεύουν νά χαθοῦν.

Αὐτό συμβαίνει καί μέ μένα, ἐξο-μολογεῖται ὁ Μέγας Βασίλειος. Φέροντας μαζί μου τά πάθη πού ἔχω μέσα μου ὅπου καί ἄν πάω, αἰσθάνομαι καί ἐδῶ στήν ἔρημο τήν ἴδια ταραχή πού αἰσθανόμουν στόν κόσμο, καί ἔτσι δέν ὤφε-λή-θηκα καί πολύ ἀπό τόν τόπο στόν ὁποῖο ζῶ.

Μέ αὐτά τά λόγια μᾶς ὑπενθυ-μί-ζει ὁ ἱερός πατήρ τό ἀληθινό νόη-μα τῆς ἀποταγῆς καί τῆς ξενιτείας. Μᾶς λέει, δηλαδή, ὅτι δέν ἀρκεῖ νά ἐγκαταλείψουμε τόν κόσμο γιά νά βαδίσουμε μέ συνέπεια τή μοναχι-κή ζωή, ἀλλά πρέπει νά προσπα-θή-σουμε νά ἐγκαταλείψουμε τόν παλαιό ἄνθρωπο. Ἀσφαλῶς καί δέν πιστεύει κανείς, οὔτε ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅτι μπορεῖ ὁ μοναχός νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό

τά πάθη του και από τον έαυτό του σε μία ημέρα. Αυτός είναι ένας διά βίου αγώνας μέχρι την τελευταία αναπνοή του ανθρώπου. Ο σκοπός όμως είναι να κάνει ο μοναχός αυτόν τον αγώνα. Να θέλει να απαλλαγεί από τα πάθη, από τις συνήθειες, από τις αδυναμίες που είχε στον κόσμο και να προσπαθεί γι' αυτό, και όχι να τις συνεχίζει και να τις επιδιώκει και να τις καλλιεργεί.

Διότι, εάν νομίζουμε ότι απομακρυνθήκαμε από τον κόσμο και αυτόματα απαλλαχθήκαμε από αυτόν, κάνουμε λάθος. Γιατί ο κόσμος και οι επιθυμίες του επιδιώκουν να μας συνοδεύσουν, επιδιώκουν να έρθουν μαζί μας, να μπουν στο κελί μας. Και είναι φορές που βοηθούμε και εμείς σε αυτό εισάγοντας τον κόσμο με διάφορους τρόπους και μέσα, που στις ημέρες μας έχουν δυστυχώς πληθυνθεί, στο μοναστήρι μας, στη μοναχική μας ζωή.

Όμως, αν το κάνουμε αυτό, τότε δεν ακολουθούμε τον Χριστό, γράφει ο Μέγας Βασίλειος, γιατί ο Χριστός είπε «εί τις θέλει όπισω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν και άράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι». Έπομένως, όποιος δεν αγωνίζεται να άπαρνηθεί τον έαυτό του, αυτός νομίζει μόνο ότι ακολουθεί τον Χριστό, αλλά στην πραγματικότητα δεν το κάνει.

Και δεν είναι μόνο τα πάθη και οι συνήθειες που έμποδίζουν τον μοναχό να ζήσει τη μοναχική πολιτεία, συνεχίζει ο Μέγας Βασίλειος, αλλά είναι και οι λογισμοί και οι μέριμνες και οι φροντίδες. Ο νοϋς πρέπει να έχει ήσυχία. Διότι, όπως τα μάτια που γυρνούν και βλέπουν παντού, μία επάνω, μία κάτω, μία δεξιά, μία άριστερά, δεν επιτρέπουν να εστιάσει κανείς σε αυτό που θέλει να δει, έτσι και ο νοϋς που περιπλανάται στις μέριμνες του κόσμου και στις καθημερινές ανάγκες δεν αφήνει τον μοναχό να προσηλωθεί σε αυτόν που είναι ο σκοπός και το κέντρο της μοναχικής ζωής, δηλαδή στον Θεό, και έτσι ή κάθε ημέρα και ή κάθε νύκτα φέρνουν μαζί τους νέες μέριμνες και συσκοτίζουν όλο και περισσότερο την ψυχή του. «Τούτων δέ φυγή μία, ο χωρισμός από του κόσμου παντός».

Μία διέξοδος υπάρχει μόνο από όλα αυτά, συμβουλεύει ο ιερός πατήρ: ο όριστικός χωρισμός μας από τον κόσμο και από κάθε τι κοσμικό. Διότι αναχώρηση από τον κόσμο δεν είναι να φύγει κανείς μόνο με το σώμα του από τον κόσμο, αλλά να αποσυνδέσει την ψυχή του από τη συμπάθεια προς το σώμα και «γενέσθαι άπολιν, άοικον, άνίδιον, άφιλέταιρον, άκτη-μονα, άβιον, άπράγματον, άσυ-νάλλακτον, άμαθῆ τῶν άν-θρω-πίνων διδαγμάτων».

Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του μοναχού. Είναι ή άρνηση τῶν πάντων, ή διάζευξη από κάθε τι που μπορεί να του δημιουργήσει έγκόσμιες μέριμνες και φροντίδες, ή διάζευξη από κάθε τι που δεν τον αφήνει να προσκολληθεί στον Θεό, για χάρη του όποιου έγκατέλειψε τον κόσμο και τα του

κόσμου, ή διάζευξη από κάθε τι τό όποίο τοῦ δημιουρ-γεῖ μέριμνες καί φροντίδες οἱ όποῖες τόν άπομακρύνουν από τήν άγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Καί ποιός εἶναι ό σκοπός αὐτῆς τῆς γενικῆς άρνήσεως τῶν κο-σμικῶν καί άνθρωπίνων πραγμά-των; Καί γιατί ἕνας άνθρωπος έπιστήμων καί μορφωμένος, ὅπως ό Μέγας Βασίλειος, άναφέρει με-ταξύ τῶν χαρακτη-ριστικῶν τοῦ μοναχοῦ ότι πρέπει νά εἶναι «άμα-θῆς τῶν άνθρωπίνων διδασμά-των»;

Δέν έννοεῖ έδῶ ό ιερός πατήρ τή μόρφωση καί τή γνώση αὐτή κα-θε-αυτή οὔτε φυσικά τήν καταδι-κάζει, αλλά έννοεῖ ότι ό μοναχός πρέπει νά ξεχάσει, πρέπει νά ξεμά-θει ὅλα τά διδάγματα πού προέρ-χονται από τήν πονηρή συνήθεια τῶν άνθρώπων καί τά όποῖα άπο-κόμισε στήν προηγούμενη ζωή του καί τά συσώρευσε στήν ψυχή του. Καί εἶναι άναγκαῖο αὐτό, για-τί μόνο μέ αὐτόν τόν τρόπο μπορεῖ ή ψυχή νά δεχθεῖ τά θεῖα δι-δάγματα. Ὅπως, λοιπόν, δέν εἶναι δυνατόν νά γράψει ό άνθρωπος πάνω σέ μία πλάκα κερι κάτι, έάν δέν έξαλείψει καί δέν λειάνει τούς προηγούμενους χαρακτῆρες, ἔτσι δέν μπορεῖ νά γράψει καί στήν ψυχή του τά θεῖα δόγματα, έάν δέν σβύσει καί δέν λειάνει ότι ή προηγούμενη ζωή του, οἱ προλή-ψεις καί οἱ συνήθειες, εἶχαν χα-ράξει.

Καί στό σημεῖο αὐτό ἔγκειται ή συμβολή τῆς έρημίας καί αὐτή εἶ-ναι ή ὠφέλεια πού προκύπτει από αὐτήν. Ἡ έρημία, λέγει ό Μέγας Βασίλειος, κατευνάζει τά πάθη καί δίδει τόν χρόνο στόν νοῦ καί τή λογική νά τά ξερριζώσει έντελῶς από τήν ψυχή. Συμβαίνει, δηλαδή, αὐτό πού γίνεται καί μέ τά άγρια θηρία, ὅταν εἶναι ἤρεμα, μπορεῖ κανείς νά τά διαχειρισθεῖ εύκολώ-τερα. Ἔτσι καί τά άγρια πάθη τῆς ψυχῆς μας, ὅταν δέν έρεθίζονται από τίς συνεχεῖς άφορμές καί προ-κλήσεις τοῦ κόσμου, τότε μπορεῖ νά τά πολεμήσει καί νά τά νικήσει ό μοναχός εύκολώτερα. Καί ή έκ-κοπή τῶν παθῶν εἶναι εύκολώ-τε-ρη, γιατί ό άγώνας εἶναι συνε-χῆς καί δέν διακόπτεται από έξωτερι-κές ένοχλήσεις καί διασπάσεις.

Βοήθεια στόν άγώνα αὐτό τοῦ μοναχοῦ εἶναι ή προσευχή, πού άρ-χίζει από τό πρῶν καί συνε-χίζεται ὀλόκληρη τήν ήμέρα καί κατά τή διάρκεια τῶν διακονημά-των καί ὄλων τῶν άλλων έργα-σιῶν, γράφει ό άγιος Βασίλειος, καί λειτουργεῖ σάν τό άλάτι πού νοστιμίζει τό φαγητό, γιατί παρη-γορεῖ τήν ψυχή καί τήν κάνει χα-ρούμενη.

Ἡ ήσυχία εἶναι, λοιπόν, ή άρχή τῆς καθάρσεως, καθώς άπαλλάσ-σει τόν μοναχό από τά έρεθίσματα τοῦ κόσμου, τά όποῖα άποσυντο-νίζουν τήν ψυχή. Χρειάζεται όμως καί ό μοναχός, ὅπως εἶπε καί προ-ηγούμενως ό Μέγας Βασίλειος, νά προσπαθεῖ νά συγκεντρώνει τόν νοῦ του, ὥστε νά μήν διασπᾶται, αλλά νά έπιστρέφει στόν έαυτό του καί νά άνέρχεται μέσω αὐτοῦ στόν Θεό. Ὅποιος τό έπιτύχει αὐ-τό, συνεχίζει ό άγιος, αὐτός φωτί-ζεται καί περιλάμπεται από τό κάλλος τοῦ Θεοῦ, καί τότε ξεχνᾶ καί τήν ἴδια του τή φύση, καί δέν τόν ένδιαφέρει

ούτε τί θά φάει, ούτε τί θά φορέσει, αλλά άδιαφο-ρώντας για όλα τά γήινα πράγμα-τα, έπικεντρώνει τό ένδιαφέρον και τή μέριμνά του στην άπόκτηση τών αίωνίων άγαθών.

Πώς μπορεί όμως ο μοναχός να άσκηθει στην καλλιέργεια τών άρε-τών; Τό κυριότερο μέσο, γρά-φει ο Μέγας Βασίλειος, «ή μεγίστη όδός προς τήν του καθήκοντος εύρεσιν» είναι «ή μελέτη τών θεο-πνεύστων Γραφών». Έκει θά βρει ο καθένας τούς βίους τών μακα-ρίων άνδρών, πού άποτελοϋν ζω-ντανές εικόνες τής κατά Θεόν πο-λιτείας, και βρίσκονται εκεί, ώστε ο κάθε ένας να έχει τή δυνατότητα να τίς βρει και να μιμηθει τά καλά έργα. Και άκόμη όποιος αισθάνε-ται άσθενής και αδύναμος στην άσκηση τής άρετής, μπορεί να κατα-φύγει στη μελέτη τής Άγίας Γραφής και να βρει εκεί τό κατάλ-ληλο φάρμακο πού θά τον θερα-πεύσει από τήν άσθένειά του. Αυ-τός πού θέλει να διδαχθει τή σω-φροσύνη, άς μελετήσει τήν ιστο-ρία του παγκάλου Ίωσήφ, και αυ-τός πού θέλει να μάθει τήν ύπο-μονή και τήν καρτερία, άς διαβά-σει τήν ιστορία του Ίώβ. Και άκό-μη αυ-τός πού θέλει να μάθει πώς κατακτᾶται ή πραότητα άς μελε-τή-σει τά έργα του Δαβίδ και άς διαβάσει τήν ιστορία του προφή-του Μωυσέως.

Τό δεύτερο βοήθημα σε αυτή τήν προσπάθεια είναι ή προσευχή πού διαδέχεται τήν ανάγνωση και ζω-ντανεύει τήν ψυχή και κάνει πιό ζωηρή τήν έπιθυμία της για τον Θεό. Η καλή προσευχή είναι αυτή πού δημιουργεί στην ψυχή τή ζω-ντανή παρουσία του Θεού, και τον καθιστᾶ, όπως λέγει ο άπόστολος Παϋλος, «ναό Θεού».

Στήν κατάσταση αυτή ο μοναχός έχει τον Θεό έγκατεστημένο στην ύπαρξή του διά τής συνεχούς μνή-μης του, ή όποία δέν διακόπτεται από τίς γήινες φροντίδες και μέρι-μνες, αλλά είναι συνεχής και άδιά-λειπτη, καθώς ο νοϋς δέν τα-ράσ-σεται από τά πάθη.

Ο μοναχός ο όποιος άγωνίζεται να φθάσει σε αυτή τήν κατάσταση προσέχει πώς χρησιμοποιεί τον λόγο. Έρωτᾶ χωρίς να είναι έρι-στι-κός, άπαντᾶ χωρίς να θέλει να άποκομίσει τιμή, δέν διακόπτει αυ-τόν πού όμιλεϊ, όταν λέγει κάτι χρήσιμο, ούτε θέλει να κάνει επί-δειξη μέ όσα θά πει ο ίδιος. Μα-θαίνει, χωρίς να ντρέπεται, ό,τι δέν γνωρίζει και διδάσκει χωρίς να ύπερηφανεύεται. Η ένταση τής φωνής του είναι μέτρια, έτσι ώστε να άκούεται αλλά και να μή γίνε-ται κουραστικός έξαιτίας του ύψη-λοϋ της τόνου. Έξετάζει μέσα του αυ-τό πού πρόκειται να πει, και στη συνέχεια τό λέει. Είναι ευχάριστος στη συναναστροφή μέ τούς άλλ-λους και γλυκός στη συνομιλία μαζί τους.

Έτσι περιγράφει τον μοναχό ο ιερός πατήρ και συνεχίζει περιγρά-φο-ντας πώς θά πρέπει να είναι τά ένδύματά του και ή τροφή του, ώστε να καλύπτονται οι άνάγκες του αλλά να μήν ύπάρχει ύπερ-βο-λή και να μήν γίνονται τά ύλικά πράγματα

ἀφορμή ὑπερηφανείας ἢ κοσμικῶν μεριμνῶν. Καί ὅλα αὐτά πρέπει νά συνοδεύονται μέ προσευχή καί εὐχαριστία πρός τόν Θεό πού χαρίζει ὅσα ὑποσχέθηκε, συστήνει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἰδιαίτερη σημασία δίδει ἀκόμη ὁ Μέγας Βασίλειος καί στό καθημε-ρι-νό πρόγραμμα τῶν μοναχῶν καί στή σταθερή τήρησή του, ἀλλά καί στό πλεονέκτημα πού προσφέρει ἡ νυκτερινή ἡσυχία γιά τήν προσευ-χή, καθώς δέν ὑπάρχουν οὔτε ἦχοι οὔτε θεάματα πού παρεμβάλ-λο-νται καί ἀποσποῦν τόν νοῦ, ὥστε νά μπορεῖ ἀπερίσπαστος νά συνα-ντᾷ τόν Θεό, νά σκέφτεται τίς ἀμαρτίες καί τά λάθη του καί ἔτσι νά μετανοεῖ καί νά διορθώνεται, θέτοντας στόν ἑαυτό του ὄρους, προκειμένου νά ἀποφεύγει τό κα-κό, καί ζητώντας τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς του.

Ἔτσι ὁλοκληρώνει ὁ Μέγας Βασί-λειος τήν ἐπιστολή του πρός τόν φίλο του, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, συνοψίζοντας σέ μία ἐπιστολή ὅλο τό νόημα καί τόν τρόπο τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί προσφέροντάς μας ἕναν ὁδηγό, ἕνα ἐγχειρίδιο, τό ὁποῖο μποροῦμε καί πρέπει νά ἀκολουθήσουμε καί ἐμεῖς. Γιατί ὅσα γράφει ὁ μέγας ἱεράρχης, δέν εἶναι θεωρία, εἶναι συμπεπυκνωμένη ἡ ἐμπειρία τῶν πατέρων καί τό προσωπικό του βίωμα, καί γι' αὐτό ἀποτελοῦν ἀπλα-νῆ ὁδηγό τῆς μοναχικῆς πο-λιτείας.

Καί εἶναι εὐκαιρία καθώς εὐρι-σκό-μεθα στήν ἀρχή τοῦ νέου ἔτους νά ἀναθεωρήσουμε καί ἐμεῖς τήν ἔκβασιν τῆς μοναχικῆς μας ἀναστροφῆς, καί νά συγκρί-νουμε μέ εἰλικρίνεια τή ζωή μας μέ ὅσα περιγράφει ὁ Μέγας Βα-σίλειος, καί κυρίως νά προσπαθῆ-σουμε νά ἀκολουθήσουμε ὅσα μᾶς διδάσκει, ἔτσι ὥστε νά μὴν βρε-θοῦμε «ναυτιῶντες καί ἀποροῦ-ντες» στό πέλαγος, ἀλλά νά μᾶς ἀξιωθοῦμε διά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ νά φθάσουμε καί ἐμεῖς στό λιμάνι τῆς οὐρανοῦ βασιλείας του.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις καί εὐχαρι-στῶντας καί πάλι πρωτίστως τόν Σεβασμιώτατο Ἅγιο Λαρίσης καί Τυρνάβου, πού τιμᾷ μέ τήν παρου-σία του τή Σύναξή μας καί θά τόν ἀκούσουμε στή συνέχεια, ἀλλά καί ὅλους ἐσᾶς πού ἤρθατε ἀνταπο-κρι-νόμενοι στήν πρόσκληση τοῦ Ἐπισκόπου σας, νά εὐχηθῶ ἡ νέα χρονιά νά εἶναι εὐλογημένη ἀπό τόν Θεό γιά ὅλους σας, γιά τήν Ἐκκλησία μας, γιά τήν πατρίδα μας καί τή Μακεδονία μας, καί νά εἶναι καρποφόρα πνευματικά γιά ὅλους σας.